

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7821010297
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7821010297.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Daniely Mitterpákovéj v trestnej veci proti obžalovanému Q. C. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/, c/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 236/2021 Z. z. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/86/2021 zo dňa 14. 1. 2022, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 12. apríla 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Obžalovanému Q. C., nar. 8. 5. XXXX v P., trvale
bytom A. XXX

u k l a d á

podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere

1 (jedného) roka nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

odôvodnenie:

Okresný súd Rožňava rozsudkom sp. zn. 3T/86/2021 zo dňa 14. 1. 2022 uznal obžalovaného vinným zo spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/, c/ Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 236/2021 Z. z. na tom skutkovom základe, že

že dňa 05.09.2021 okolo 14.30 h v obci Slavošovce, okres Rožňava, pred rodinným domom č. XXX, spoločne s už odsúdenými L. C. a T. C. po predchádzajúcom vzájomnom konflikte s poškodenými Z. W. a M. W., ktorí zo strachu pred ďalším fyzickým napadnutím obžalovanými utekli do rodinného domu č. XXX, ktorý spoločne obývajú, obvinení ich prenasledovali, vznikli cez dieru na dvor, hádzali kamene do poškodených smerom na vchodové dvere, ktoré poškodili, tieto sa snažili násilne otvoriť, v čom sa im

pokúšali zabrániť poškodení, čo sa im však nepodarilo, vnikli do vnútorných priestorov domu, kde došlo k rozbitiu sklenenej výplne vnútorných dverí, pričom obžalovaný Q. C. fyzicky napadol Z. W. tak, že ho pästou uderil do ľavého obočia, čím týmto konaním majiteľovi domu - poškodenému M. W. spôsobili škodu na zariadení domu vo výške najmenej 101,- € a poškodenému Z. W. spôsobili ujmu na zdraví - pomliaždenie čela a tváre s dobou liečenia do 7 dní.

Súd mu za to uložil podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 36 písm. l/ Trestného zákona a na priťažujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 37 písm. m/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obžalovaného zaradil pre výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť uhradiť spoločne a nerozdielne s už odsúdenými L. C. a T. C. spôsobenú škodu poškodenému M. W., nar. XX.XX.XXXX, posledne bytom A. XXX vo výške 101,- €.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 14. 1. 2022 V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že problémy s konfliktnou rodinou poškodených mali riešiť prostredníctvom príslušného obecného úradu a polície, avšak policajti im oznámili, že oni nie sú oprávnení riešiť susedské spory a ani obec neprijala žiadne opatrenia. Lútuje toho čo sa stalo, určite nemal konať tak ako konal, bolo to však vyvrcholením konfliktnej situácie a bezmocnosti potom, čo poškodení boli opakovane veľakrát vyzývaní k zjednaniu nápravy, ktoré výzvy sa však zakaždým minuli účinkom a situácia trvala neskutočne dlho. K skutku sa priznal, oľutoval ho, urobil vyhlásenie o vine, snažil sa tak napomáhať orgánom činným v trestnom konaní a následne súdu pri dokumentovaní jeho trestnej činnosti, pričom poukázal aj na motív jeho konania. Na základe napadnutého rozsudku sa javí, že základom rozhodnutia súdu bola skutočnosť, že sa mal trestnej činnosti v lehote jeho podmienečného prepustenia z ÚVTOS, pričom súd poukazuje na ustanovenie § 7b ods. 2 Trestného zákona. Nespochybňuje citované ustanovenie, ale má určité výhrady voči jeho aplikácii tak, ako to učinil súd. Z citovanej právnej normy vyplýva, že právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, o čom naozaj niet pochyb. On však bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Plzeň 2T/150/14 zo dňa 11.12. 2014 v spojení s uznesením toho istého súdu totožnej sp. zn. zo dňa 5. 4. 2018, ktoré rozhodnutie bolo aj uznané rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Ntc/4/19 zo dňa 16. 5. 2019, teda toto rozhodnutie je o jeho odsúdení, ktoré je možné subsumovať pod ustanovenie § 7b ods. 2 Trestného zákona. Súd mu však uložil nepodmienečný trest so zreteľom na iné rozhodnutie a to uznesenie Okresného súdu v Karvinej sp. zn. 5Pp/25/19 zo dňa 27. 9. 2019, čo podľa jeho názoru nemá povahu právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia, na ktoré by malo dopad ustanovenia § 7b Trestného zákona. Za tohto stavu sa mu javí, že mu súd vymeral neprimerane prísny trest. Platí to o to viac, že vzhľadom na okolnosti prípadu je možné sa domnievať, že by v prejednávanej veci aj pre prípad uloženia nepodmienečného trestu prichádzala do úvahy aplikácia ustanovenia § 48 ods. 4 Trestného zákona a je prinajmenšom otázne, či aj z tohto uhla pohľadu bolo potrebné rozhodnúť o jeho zaradení do ÚVTOS so stredným stupňom stráženia.

Z týchto dôvodov navrhol postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku napadnutý výrok citovaného rozsudku zrušiť a súčasne navrhol podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Alternatívne navrhol po navrhovanom zrušení napadnutého výroku citovaného rozsudku rozhodnúť o otázke trestu v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. tak, aby sa mu súd neuložil nepodmienečný trest odňatia, ale napríklad trest domáceho väzenia, pretože je presvedčený, že jeho prevýchovu je možné docieľiť aj inými, miernejšími prostriedkami, než uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Na podklade takto podaného odvolania obžalovaného odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné. Vina obžalovaného bola vyslovená na základe prijatého vyhlásenia obžalovaného o vine v zmysle § 257 ods. 7, 8 Tr. por.. Z uvedeného dôvodu okresný súd rozhodol, že dokazovanie k priznanému

skutku vykonávať nebude a vykonal dokazovanie len k výroku o treste a náhrade škody. Samotným odvolaním obžalovaný napadol len výrok o treste. Po vykonaní dokazovania v tomto rozsahu, okresný súd uložil obžalovanému napadnutý trest odňatia slobody a zaviazal obžalovaného k náhrade škody poškodenému.

Preskúmaním spisového materiálu a podaného odvolania má odvolací súd za to, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k rozhodnutiu o treste obžalovaného zákonné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam, avšak s niektorými právnymi úvahami okresného súdu sa odvolací súd, na základe odvolacích námietok obžalovaného nestotožnil.

Okresný súd pri ukladaní trestu postupoval v súlade s § 34 ods. 4 Tr. zák., pričom správne ustálil a vyhodnotil závažnosť skutku, jeho následok, zavinenie, jednotlivé poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj predchádzajúcu trestnú minulosť obžalovaného. Z nej prvostupňový súd okrem iného zistil, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Ntc/4/2019-62 zo dňa 16.5.2019 bol uznaný rozsudok Okresného súdu Plzeň - mesto, Česká republika sp. zn. 2T/150/2014 zo dňa 11.12.2014 v spojení s uznesením uvedeného súdu sp. zn. 2T/150/2014 zo dňa 05.04.2018, ktorým bol obžalovanému za obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 173 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky a prečin neoprávneného zabezpečenia, falšovania a pozmeňovania platobného prostriedku podľa § 234 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky uložený trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Z výkonu uvedeného trestu odňatia slobody bol menovaný podmienčne prepustený uznesením Okresného súdu v Karvinej, Česká republika sp. zn. 5Pp/25/2019 zo dňa 27.9.2019, so skúšobnou dobou v trvaní 4 rokov, teda do 27.9.2023. Z uvedených skutočností okresný súd aplikáciou § 7b ods. 2 Tr. zák. vyvodil, že obžalovaný sústavne pácha priestupkovú a úmyselnú trestnú činnosť, naposledy závažného charakteru, pričom stíhaného trestného činu sa dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, na základe čoho potom súd aplikoval § 49 ods. 2 Tr. zák.. S aplikáciou § 7b ods. 2 Tr. zák. vo vzťahu ku skutočnosti podmienčného prepustenia obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody cudzozemským súdom sa odvolací súd nestotožnil a v dôsledku uvedeného, potom dospel k záveru o nesplnení podmienok pre aplikáciu § 49 ods. 2 Tr. zák.. Pri svojich úvahách odvolací súd vychádza z právnej vety Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom rozhodnutí R 14/2016-III., vo vzťahu k výkladu § 7b ods. 2 Tr. zák. uviedol, že "zohľadnenie" v zmysle § 7b ods. 2 Tr. zák. sa vo vzťahu k odsúdeniu súdom iného členského štátu Európskej únie uplatní v novom, po právoplatnosti takého odsúdenia vedenom trestnom konaní, a to ako trestnoprávny dôsledok recidívy pri spáchaní trestného činu, za ktorý je jeho páchatel' odsudzovaný slovenským súdom (§§ 37 písm. m/, 38 ods. 5 a 6, 47 ods. 2, 61 ods. 3, ods. 5 písm. a/ Tr. zák.).

Z uvedeného jasne vyplýva, vo vzťahu ku ktorým konkrétnym ustanoveniam Trestného zákona sa predchádzajúce odsúdenie súdom iného členského štátu EÚ má podľa názoru najvyššieho súdu uplatňovať. Medzi uvedenými ustanoveniami je aj § 37 písm. m) Tr. zák., preto bolo správne priznanie danej priťažujúcej okolnosti zo strany okresného súdu obžalovanému, pretože citované odsúdenie obžalovaného súdom iného členského štátu Európskej únie zakladá spomenutú priťažujúcu okolnosť.

Na druhej strane v citovanom rozhodnutí (R-14/2016) nie je uvedené ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. a navyše k uvedenému podmienčnému prepusteniu z výkonu trestu odňatia slobody došlo až po tom, čo bolo dané odsúdenie uznané rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Ntc/4/2019 zo dňa 16.5.2019. Popri uvedenom sa odvolací súd stotožnil s právnou argumentáciou obhajcu obžalovaného, v zmysle ktorej uznesenie Okresného súdu v Karvinej, ktorým bol obžalovaný podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, nemá naozaj povahu právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia, na ktorý by mal dopad § 7b ods. 2 Tr. zák., nakoľko citované ustanovenie Trestného zákona výslovne hovorí o „právoplatnom odsúdení“ súdom iného členského štátu Európskej únie. K uvedenej argumentácii odvolací súd dodáva, že toto uznesenie o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody ani nebolo predmetom uznávacieho konania na území Slovenskej republiky, keďže bolo prijaté až po vykonaní uznávacieho konania. Na základe týchto skutočností dospel odvolací súd k názoru, že v danej veci nemôže uznané rozhodnutie súdu iného štátu EU viesť k použitiu § 49 ods. 2 Tr. zák. (ale môže viesť len k aplikácii tých ustanovení, ktoré najvyšší súd doslovne uviedol - § 37 písm. m/, 38 ods. 5 a 6, 47 ods. 2, 61 ods. 3, ods. 5 písm. a/ Tr. zák.), uznesenie o podmienčnom prepustení nie je tým rozhodnutím, ktoré sa má podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. zohľadňovať a napokon toto uznesenie nebolo ani uznané na území SR a preto nemožno považovať skutok obžalovaného za spáchaný v skúšobnej dobe

predchádzajúceho prepustenia. Na základe uvedeného vidí odvolací súd nesprávnosť v použití daného ustanovenia § 49 ods. 2 Tr. zák. pri ukladaní trestu okresným súdom obžalovanému.

Teda nebol dôvod obligatórne ukladať iba nepodmienečný trest odňatia slobody tak, ako to odôvodňoval okresný súd v napadnutom rozsudku.

Predovšetkým vďaka tomu, že okresný súd vyčerpávajúco objasnil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie o treste, mohol sám krajský súd rozhodnúť a uložiť obžalovanému trest bez zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu.

Pokiaľ ide o spôsob spáchania trestnej činnosti odvolací súd ju vyhodnotil ako spoločensky závažnú činnosť, ohrozujúcu chránený spoločenský vzťah v podobe domovej slobody, ktorej typologická závažnosť bola zvyšovaná osobitnými kvalifikačnými znakmi, teda použitím násillia a jej spáchanie v súčinnosti s ďalšími dvoma osobami. Pokiaľ ide o následok, tento bol spôsobený porušením chráneného objektu, čo zvyšovalo spoločenskú závažnosť činu. V konaní obžalovaného je zrejmé jeho úmyselná forma konania, v zmysle priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zák.. Pohnútkou obžalovaného bolo nepochybne reakcia na zlé spolužitie s poškodeným, pri vyrovnanom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keďže súd priznal obžalovaného poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., teda že sa ku skutku priznal a úprimne ho oľutoval, avšak na druhej strane priznal obžalovanému priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., teda že už bol odsúdený za trestný čin. Za daných okolností súd konštatuje u obžalovaného vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v dôsledku čoho nedošlo k úprave trestnej sadzby § 194 ods. 2 Tr. zák. v zmysle § 38 ods. 3 a nasl. Tr. zák.. Samotná osoba obžalovaného predstavuje významne kriminálne poznačeného páchatela. Zhodnotením spôsobu spáchania trestného činu a najmä spôsobu doposiaľ vedeného života obžalovaného dospel odvolací súd k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody je odôvodnené jednak naplnením dvoch kvalifikovaných priťažujúcich okolností, v podobe závažnejšieho spôsobu konania (priamym fyzickým útokom na poškodeného) a spáchania činu s dvoma osobami (§ 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), c) Tr. zák.), ako aj predchádzajúcou, pomerne rozsiahlou protispoločenskou minulosťou obžalovaného. Trestný zákon v § 194 ods. 2 Tr. zák. ustanovuje trestnú sadzbu na 1 až 5 rokov, pričom v rámci tejto sadzby súd vymeriaval trest.

Pri určovaní konkrétnej výmery trestu prihliadal odvolací súd aj na skutočnosti, ktoré bezprostredne predchádzali skutku obžalovaného, pričom je potrebné súhlasiť s okresným súdom, že prípadné spory s rodinou poškodeného bolo potrebné riešiť cestou obecného úradu alebo polície, avšak zároveň odvolací súd uznal odvolaciu argumentáciu obžalovaného, podľa ktorej v minulosti už obžalovaný riešil svoj problém s rodinou poškodeného zákonným spôsobom, teda cestou polície a obce, avšak zo strany uvedených orgánov neboli prijaté žiadne účinné opatrenia, v dôsledku čoho skutok obžalovaného je možné hodnotiť ako nezvládnuté riešenie dlhodobu zúfalej situácie obžalovaného zo správania sa poškodeného a jeho rodiny k jeho osobe. Preto súd považoval ukládanie trestu pri dolnej hranici trestnej sadzby tak, ako to učinil okresný súd, za neodôvodnene prísne, pričom na dosiahnutie účelu trestu postačí aj vymeranie nepodmienečného trestu odňatia slobody na samotnej dolnej hranici trestnej sadzby, teda vo výmere 1 roka.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného na účely výkonu trestu odňatia slobody, obžalovaný vo svojom odvolaní namietal, že vzhľadom k okolnostiam prípadu, závažnosti skutku a podobne je dôvod sa domnievať, že prichádza do úvahy aplikácia § 48 ods. 4 Tr. zák. a tiež je otázne, či bolo potrebné zaradiť obžalovaného do stredného stupňa stráženia. Uvedenou námietkou sa odvolací súd zapodieval a dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Tým, že obžalovaný bol vo výkone trestu odňatia slobody na základe rozsudku Okresného súdu Plzeň - mesto, Česká republika sp. zn. 2T/150/2014 zo dňa 11.12.2014 v spojení s uznesením uvedeného súdu sp. zn. 2T/150/2014 zo dňa 05.04.2018, ktorý bol uznaný tunajším krajským súdom, je splnená podmienka, že obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin a preto bolo zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia dôvodné a zákonné. Súd nevzhladol v danej veci žiadne také osobitné skutočnosti, ktoré by v zmysle § 48 ods. 4 Tr. zák. zakladali dôvod na zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa § 48 ods. 2 Tr. zák. zaradený. Preto aj odvolací súd zaradil obžalovaného do daného stupňa stráženia.

Trest odňatia slobody v tejto výmere a so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia považoval odvolací súd vzhľadom k už popísaným skutočnostiam za primeraný a spravodlivý v danej veci, ktorý naplní všetky funkcie trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák..

Podľa názoru odvolacieho súdu aj napriek svojej predchádzajúcej kriminálnej minulosti uložený trest v dostatočnej miere ochráni spoločnosť pred obžalovaným tým, že izoláciou mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, zároveň na neho bude výchovne pôsobiť v tom smere, aby viedol riadny život a tiež odradí iných páchatel'ov od páchania takejto trestnej činnosti.

Kritický postoj obžalovaného k trestnému činu, ktorý je predmetom tohto trestného stíhania, odôvodňuje predpoklad určitej pozitívnej prognózy do budúcnosti a to aj pri ukladaní trestu na dolnej hranici trestnej sadzby.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom tento rozsudok bol prijatý hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.